

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. V. Corollarium finale totius præsentis Articuli.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

65. Quodd itaque Martinus V. à tribus Obediens in legitimum Pontificem electus, nonquam approbavit Decreta *Sess. V.* de superioritate Concilij intellecta, sed ea illo sensu improbavit, ac infirmavit, colligitur ex Actis & Gestis Concilij, quorum fidem in dubium revocare non licet, & probatur ex Scriptore coetaneo Ioanne Gersone, cujus testimonium Ecclesiae Gallicanae suspectum esse nequit. Ex hoc enim Authore toties à D. Maymbourg laudato, toties Sedis Apostolicae auctoritati opposito, constat, quodd Martinus V. declarans, illicitum esse à Sedis Apostolicae iudicio appellare, improbavit Decreta *Sess. V.* de superioritate Concilij intellecta. Probat id Gersonius in Tractatu, *An, & quomodo appellare liceat?* ubi Decretum Martini *de non appellando*, hanc ob causam totis viribus impugnat. Ceterum non Concilij, sed Sedis Apostolicae auctoritas suprema est in terris, utpote ad quam etiam à Concilij appellare, teste Gelasio I. semper permissum fuit, & à qua ne quidem ad Concilium, teste Martino V. appellare unquam licebit. Romanus igitur Pontifex tanquam supremus Ecclesiae Iudex potestatem habet, supra quam in terris Christus Dominus nullam aliam constituit. Haec Martini V. mens est, hoc iudicium, haec sententia, Actis ipsis inserta: ita ut, si Concilium Constantiense, juxta interpretationem Basileensium, haecenus fuerit Ecclesiae Gallicanae Palladium, juxta sensum Martini V. futurum sit supremae auctoritatis Apostolicae praesidium & propugnaculum.

J. V.

Corollarium finale totius praesentis Articuli.

66. EX dictis inferitur; Quo in sensu habenda sit *secunda* Cleri Gallicani propositio in *initio praesentis articuli* relata. Nam *primò*, dum Cleri Gallicani declaratio fatetur: *Apostolicae Sedis, ac Petri Successoribus Christi Vicariis rerum spiritualium plenam inesse potestatem, disquirere hinc licet, quomodo haec Christi vicariae potestatis plenitudo subsistat, nisi dicatur protendi super quocunque Morali ad regnum caelorum ordinabili? In ejusmodi autem moralitatis indefinita sphaera nunquid sunt etiam decreta Conciliaria, siquidem moralia sint, etiam post sui ex authorizatione Pontificia confirmationem, secundum rerum exigentias mutabilia, si verò sint dogmatica, eatenus post sui ex characteris Pontificiae authorizationis confirmationem obtinent consummata in fide infallibilitatis, Primam adeò Veritatem auctoritative applicantis certitudinem, ut ipse etiam Pontifex ob ejusdem Primae Veritatis eisdem taliter applicatae, summam reverentiam teneatur ad eorum assensum: at tamè antecederet ad eorum ex Pontificiae authorizationis accessu confirmationem, noscitur in eo adhuc versari statu, ut super ejusmodi Conciliaribus decretis comprobandis adhuc protendatur Pontificia auctoritas, atque*

ex hac super quocunque ad regnum caelorum in terris ordinabile Morale protensione mensuranda est illa Vicariae Christi in Summo Pontifice potestatis plenitudo, quam ipse etiam Clerus Gallicanus est professus, haud profecto substitutam, nisi protenderetur super omni Conciliari decreto. Ex vi cujus adeò protensionis non Concilij supra Papam, sed hujus supra Concilium quò *acephalicè* spectatum, superioritas asserenda est.

Secundò Clerus Gallicanus in praedicta declaratione sua Synodum Constantiensem vocitans Oecumenicam, rogatur ut edoceat nos, quem Synodus illa fuerit à Christo sortita characterem in statu illo, quo contrarium se exhibuisset erga supremam Papae etiam futuram auctoritatem, dum ceteroqui pro *statu IV. ac V. Sessionis*, non nisi dubium ac incertum Pontificem habuerat? Si expendatur totum Evangelium, praecipue *18. Matthaei caput*, nullus reperiri potest apex, per quem norma Oecumenici Concilij constitui valeat, nisi ex Christi nomine Vicario, Apostolicoque adeò characteri soli Papae extra Concilium proprio, nec intra Concilium quoque aggregatis Ecclesiae Praesulibus promisso, nisi isti sub Christi nomine Vicario, Papatùs proprio, sint aggregati. Quo fundamento sic constituto, quò ratione dicere licet, Constantiensia *IV. ac V. Sessionis* decreta fuisse Oecumenica, nisi *materialiter ac dispositivè*, quatenus habebant ordinem tendentem ad certum Papam, mediante Synodo illà in hanc finem institutà, obtinendum, ex quo character Oecumenicus accederet illis decretis. At in ordine ad hunc characterem oppositus fuit obex manifestus, si decreta illa ultra ordinem extirpandi schismatis, certique Papae Ecclesiae sanctae praeficiendi, extendentur supra futurum indubitatum Pontificem. Sub *cujusmodi* adeò ad schismatis tempus coarctatione, atque ad certum Papam sufficiens ordine, Concilium Constantiense, quamdiu intra hos subsistebat limites, poterat quasi *materialiter ac dispositivè* dici Oecumenicum. At sub illa supra certum Papam protensione, praallegata de Conciliorum Generalium auctoritate decreta, neque à Sede Apostolica esse comprobata, neque Romanorum Pontificum, ac totius Ecclesiae usu confirmata, neque ab Ecclesia perpetuà religione custodita, sed e contrario potius reprobatà fuisse, constat ex fundamentis antehac deductis, in vi quorum Gallicana Ecclesia immeritò videtur improbare illos, qui eorundem decretorum, quasi dubia sint auctoritatis, ac minus approbatæ, robur infringunt, quatenus ultra tempus schismatis erga certum etiam, ac indubitatum Papam protenduntur, sub aperta etiam contradictione adversus Regem Galliae, ejusque Oratores intra Florentinum sub Eugenio IV. & Lateranense sub Leone X. celebrata Concilia professos, Papam Synodo etiam Generali *acephalicè* spectatà superiorem esse; velut in antecedentibus ostensum fuit.

FINIS ARTICULI SECUNDI.